

Carta del Prelat (novembre 2007)

El Prelat convida a aprofitar les festes litúrgiques del mes per renovar la vida cristiana, i amb l'oració acompanyar i sentir-se acompanyat: "Cap cristià no hauria de sentir-se sol, perquè en qualsevol moment, si participa de la vida divina per la gràcia, es troba molt unit a Jesucrist i a la seva Mare". Comenta, també, el XXV aniversari de la Prelatura personal.

05/11/2007

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

M'omple de goig dir-vos que he vist l'agraïment i l'alegria del nostre Pare en arribar la solemnitat de Tots Sants, que avui celebrem. Ell així mateix es commovia meditant ben sovint l'himne a la Creu que s'atribueix a l'apòstol sant Andreu, de qui celebrem la festa el dia 30. Entre ambdues dates se situen altres commemoracions, que poden servir-nos per compassar la vida espiritual al ritme que l'Església ens marca amb la litúrgia, rememorant el consell de sant Josepmaria que la nostra oració cal que sigui litúrgica (cf. sant Josepmaria Escrivà , *Camí*, n. 86).

En la solemnitat d'avui, considerem amb gratitud la Comunió dels Sants: un dels articles de fe que professem en el Credo. L'Església triomfant, purgant i militant —l'única Església fundada pel Crist, en els diversos estats en què es troba actualment— se'ns fa molt present en aquesta data. Meditem ben sovint aquesta veritat tan consoladora: «Els sants no són una casta exigua d'elegits, sinó una gernació innumerable, vers la qual la litúrgia ens exhorta avui a elevar la nostra mirada. En aquesta multitud no sols hi són els sants reconeguts de forma oficial, sinó també els batejats de totes les èpoques i nacions que s'han esforçat per complir amb amor i fidelitat la voluntat divina. De gran part d'ells no en coneixem ni el rostre ni el nom, però amb els ulls de la fe els veiem resplendir, com astres plens de glòria, al firmament de Déu» (Benet XVI, *Homilia*, 1-XI-2006).

Cap cristià no hauria de sentir-se sol, perquè en qualsevol moment, si participa de la vida divina per la gràcia, es troba molt unit a Jesucrist i a la seva Mare Santíssima, als àngels i als benaurats que gaudeixen de Déu al Cel; a les beneïdes ànimes que es purifiquen al Purgatori; i a tots aquells que encara pelegrinem a la Terra, combatent amb alegria —com diu la Sagrada Escriptura— les batalles del Senyor (cf. 1 Mac 3, 2). Fomentem en la nostra ànima la fortalesa d'aquesta realitat i difonguem aquesta veritat en les nostres converses amb els altres.

Quan aneu a pregar, a treballar, a descansar, en els diferents instants de la jornada, procureu pregar, treballar i descansar amb el Senyor, acompanyant els germans del món sencer, especialment els qui viuen i treballen en llocs on la tasca de l'Església resulta més difícil. Quina consciència tens que les persones

necessiten la teva fidelitat, la teva fraternitat? Et serveix aquest pensament per elevar la ment a Déu, per sentir la urgència de la nova evangelització?

Fa pocs dies, he fet un viatge ràpid a Kazakhstan, per acompanyar les vostres germanes i els vostres germans d'aquest país. M'he traslladat allí també en nom vostre, amb el desig de portar-los el caliu del vostre afecte, de la vostra caritat, del vostre interès. Gràcies a Déu, recolzats en les nostres oracions, hi treballen amb alegria i sobreixents d'esperança. Els fruits ja comencen a apuntar. Hi augmenta el nombre de dones, d'homes, interessats en la fe catòlica i en l'esperit de l'Opus Dei. Somien amb els temps en què l'Església —i, per tant, l'Obra— haurà fet arrels fortes a tota l'Àsia central. Acompanyem-los en aquests afanys apostòlics amb l'oració i les petites mortificacions, que —per la Comunió

dels Sants— resultaran eficacíssimes. Sabem recórrer el món diàriament amb l'afany d'ànimes? Pensem en l'apostolat que hom realitza en tots els països?

Cal dir el mateix dels qui treballen a Rússia, a Sud-àfrica, a l'Índia, als països nòrdics...: a tants llocs dels cinc continents. No t'il·lusiona, com a sant Josepmaria, acostar-te al món sencer en les estones d'oració, per portar-hi la força del teu lliurament? Mires d'afrontar cada dia, del matí al vespre, amb consciència clara que la nova evangelització i l'expansió apostòlica és tasca de tots, cadascú al seu lloc? Veig que són moltes les preguntes que us plantejo i em plantejo, però brollen espontànies perquè hem rebut aquest encàrrec del Mestre: aneu per tot el món, i pregoneu la Bona Nova a tota criatura (Mc 16, 15).

El dia 2, commemoració dels fidels difunts, és lògic que tinguem especialment presents les persones estimades —fidels de l'Obra, membres de les nostres respectives famílies, amics i coneguts— que ja han donat el salt a l'altra vida. En aquesta jornada es permet als sacerdots la celebració de tres eucaristies, perquè les apliquin en sufragi pels difunts. En molts llocs, a més a més, ha agafat força el costum que els fidels guarneixin amb flors les tombes i visitin els cementiris. Complim aquestes bones tradicions amb pietat, esforçant-nos per treure'n el sentit cristià que guarden, i ensenyem a altres a captenir-se així.

Passarem també dues festes, situades a mig mes, que han de servir-nos per reforçar la nostra unió amb el Pontífex Romà: pregant amb intensitat per la seva persona i les seves intencions, resant assíduament pels seus col·laboradors en el govern

de l'Església. El dia 9 és la commemoració litúrgica de la dedicació de la basílica de Sant Joan del Laterà, catedral de Roma, Mare i Cap de totes les esglésies de l'Urbs i de l'Orbe , com es llegeix en una inscripció col·locada a la façana; i el 18, de la dedicació de les basíliques de Sant Pere i de Sant Pau.

Adrecem-nos a Déu pregant que augmenti en els catòlics l'amor a l'Església Una, Santa, Catòlica, Apostòlica i Romana, com li agradava remarcar al nostre Pare. Manifestem així «amb exquisida fidelitat la unió amb el Papa, que és unió amb Pere. L'amor al Pontífex Romà —va escriure sant Josepmaria— ha de ser en nosaltres una passió bonica, perquè en ell veiem el Crist» (Homilia *Lleialtat a l'Església*, 4-VI-1972).

Al mateix temps, davant les crítiques o faltes d'obediència al Papa, de què

siguem testimonis, reaccionem com un fill que estima de debò els pares: amb una unió més ferma a les seves disposicions i ensenyaments, amb una obediència més rendida i amb un esforç major perquè les persones amb què ens relacionem —i, si tenim ocasió, també els mitjans d'opinió pública— manifestin amb obres i paraules respecte i adhesió al Vicari de Crist i a la Seu Romana. Siguem sempre optimistes, perquè la Paraula de Déu no pot fallar. Com recorda Benet XVI, «el Senyor encomana a Pere la tasca de confirmar els seus germans amb la promesa de la seva oració. L'encàrrec de Pere es recolza en l'oració de Jesús. Això és el que li dóna la seguretat de perseverar a través de totes les misèries humanes» (Benet XVI, *Homilia*, 29-VI-2006).

El 21 de novembre, la festa de la Presentació de la Mare de Déu ens convida a pensar en la completa dedicació de Maria a Déu des que era

na. Constitueix una oportunitat perquè fem un examen profund sobre les actituds més íntimes: desitgem de tot cor ser completament de Déu. Esforcem-nos més per ser molt fidels a la vocació cristiana que hem rebut en el Baptisme. I, per a això, considerem amb quin amor rebem, amb la freqüència necessària, el sant sagrament de la Penitència. Hem de saber superar totes les dificultats per no retardar-lo.

No vull passar per alt que en aquesta festa mariana, la nit del 21 al 22 de novembre de 1937, fa ara setanta anys, la Mare de Déu va voler oferir a sant Josepmaria un senyal visible de què l'acompanyava molt de prop en aquells dies —tan durs— del pas dels Pirineus: una rosa de fusta estofada, que probablement havia pertanyut a algun dels altars de l'església al costat de la qual havia passat la nit (cf. Andrés Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. II, pp.

189-196). Unim-nos especialment al nostre fundador en aquestes efemèrides tan significatives, amb gratitud profunda a Déu i a la nostra Mare, per la seva constant protecció sobre l'Església, sobre l'Obra, sobre cadascun de nosaltres.

El diumenge, dia 25, és la solemnitat de Crist Rei. Un any més, renovarem la consagració de l'Opus Dei al Cor Sacratíssim i Misericordiós de Jesús, que sant Josepmaria va fer per primera vegada l'octubre de 1952. Llavors va demanar especialment per la pau del món, de l'Església, de l'Obra, de les ànimes. Continua l'actualitat i la urgència d'aquesta petició, i sempre s'esdevindrà així, perquè la humanitat fàcilment es desencarrila en el camí que condueix Déu i, en conseqüència, les dones i els homes perden la pau. En renovar aquesta consagració, demaneu a Jesús que il·lumini especialment les ments dels qui governen els països,

perquè s'entestin a promoure la pau, la pau autèntica: la que comença en el cor de cadascú i des d'allí es difon a l'exterior.

Reseu també pels germans vostres que rebran l'ordenació diaconal, a Roma, la vigília d'aquesta solemnitat. Que el Senyor els faci molt sants!

Gairebé a final del mes, el 28 de novembre, tindrem l'alegria de celebrar el XXV aniversari de l'acte pontifici amb què Joan Pau II va erigir l'Opus Dei en Prelatura personal. Quants records s'amunteguen en la memòria, en considerar els dons que hem rebut de Déu al llarg d'aquests anys! Tinc molt present el nostre Pare, que va acceptar amb alegria no veure complerta aquesta intenció especial seva, perquè es realitzés en els anys del seu successor; i la fe i la fortalesa l'estimadíssim Àlvaro, que es recolzava en l'oració i en el sacrifici

d'innumerable persones del món sencer, perquè el Cel ens la concedís. M'urgeix recordar-vos que no podem considerar aquests moments com una època d'or de la història de l'Obra, en el sentit de quelcom que es recorda, sí, amb gratitud, però que ja ha passat; han de ser sempre temps de gran actualitat: ho aconseguirem amb la nostra fidelitat a l'esperit de l'Opus Dei, amb la intensitat de la nostra oració, amb l'afany apostòlic que perseverantment ens ha de moure.

Us hauran comunicat que, amb el desig d'honorar la Santíssima Mare de Déu —a qui «trobem somrient en tots els encreuaments del camí nostre» (Sant Josepmaria, *Apunts presos en una meditació*, 11-X-1964) —, amb motiu d'aquest esdeveniment i com a preparació al 80è aniversari de la fundació de l'Obra, viurem en l'Opus Dei un any marià, que durarà del 28 de

novembre pròxim fins a la mateixa data de 2008. Imagino el vostre goig en conèixer aquesta determinació. Desitjo seguir els passos de l'estimadíssim Àlvaro —no m'importa repetir aquest superlatiu —, que el 1978 va convocar un any marià en preparació de les noces d'or de l'Obra; temps que després, providencialment, es va allargar fins a finals de 1980. Recorreguem aquest nou any marià amb l'esperit que ens va transmetre el primer successor del nostre Pare, el mateix que personalment havia contemplat en sant Josepmaria. Us ho recordo amb paraules agafades de la carta de família que ens va escriure el 9 de gener de 1978.

Ens explicava que l'últim dia de 1977, resant al costat de les despulles sagrades del nostre fundador, en considerar que s'obria l'any en què es complirien les noces d'or de l'Opus Dei, es demanava: «Què farem

perquè la nostra acció de gràcies no es quedi en una llum fugaç de bengala, ni en quelcom que s'expressi només amb la boca, sinó que es manifesti en un permanent salt de qualitat de la nostra lluita interior, és a dir, en una unió més gran amb Déu en tot?

»La resposta va sorgir immediata. Vaig notar de seguida —sense llegendes— un evident suggeriment del nostre Pare, per orientar-nos també de forma molt precisa en aquest any que iniciàvem: aneu per la drecera que jo us he ensenyat, per acostar-vos més al Senyor. Filles i fills meus, està clar el consell: acudirem a la protecció de "la Senyora del dolç nom, Maria" —com va escriure el nostre fundador a *Sant Rosari*—; l'estimarem més; estarem més pendents d'ella; confiarem, dia rere dia, a qui és Filla, Mare i Esposa de Déu i Mare nostra, l'homenatge del lliurament nostre, perquè Ella el

presenti a la Trinitat Beatíssima com mostra retuda d'agraïment. En una paraula, vaig arribar a la conclusió que, per viure durant aquest temps en una acció de gràcies prolongada i autèntica, el camí més apte —el més agradable a Déu— és convertir aquest any en un any marià» (Àlvaro del Portillo, *Cartas de familia*, vol. II, n. 131).

Imitem exemple tan bo, amb fam de convertir cadascuna de les nostres jornades en dies marians, per l'amor que manifestem a la nostra Mare.

Acabem el mes de novembre amb la festa de Sant Andreu, germà del Príncep dels Apòstols, tan venerat per les esglésies d'Orient.

Recorreguem a la seva intercessió perquè tots els que s'honren amb el nom de cristians arribin a la unió plena amb el Successor de Sant Pere.

Amb tot afecte, us beneeix i us demana pregàries, com sempre!

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de novembre de 2007

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-
prelat-novembre-2007/](https://dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-novembre-2007/) (10/08/2025)